

[Halvgaard]

ledes uden om et erhverv, har vi også her i Danmark eksempler på, hvordan og hvorledes det går sådan et erhverv. Det sygner simpelt hen væk, og det er det, der er ved at ske med dansk landbrug. Det er netop investeringskapital, det er driftskapital, der er forudsætningen for en øget produktion. Det er vel en øget produktion, specielt animalsk produktion, vi efterlyser inden for landbruget. Det er jo sådan inden for landbrugserhvervet i modsætning til alle andre erhverv, at man ingen afsætningsvanskeligheder har. Uanset hvor meget der produceres, er vi stort set i stand til at afsætte det. En sådan produktionsforøgelse tror jeg ikke vil ske ved en gennemførelse af det foreliggende lovforslag om en rentesaneringsydelse. Det eneste sikre resultat af en vedtagelse af lovforslaget er, at staten får en udgift på op til 3 mia kr. – bliver 3 mia kr. fattigere – uden nogen forventning om eller garanti for en produktionsudvidelse eller en styrkelse af den animalske produktion.

Jeg kan ikke undlade at citere et par linjer fra Jyllands-Posten den 15. maj 1983, hvor »Manden i skovhuset« skriver:

»De grupper af unge landmænd, der nu mest højlydt forlanger hjælp, er allerede blevet hjulpet 3–4 gange, og de må nu forstå, at de må sætte tæring efter næring og lade være med at slå større brød op, end de kan få bagt.

Den landmand, der kan klare sig selv, kan heller ikke være interesseret i, at de mindre økonomiske kolleger skal blive ved med at have tilskud, eventuelt til en større produktion af svin, end der er marked for.«

Landbrugets økonomiske vanskeligheder må naturligvis ses i sammenhæng med problemerne i det øvrige erhvervsliv. Man kender fremskridtspartiets stilling til enhver form for erhvervsstøtte. Men fremskridtspartiet er naturligvis åbent for enhver forhandling, der kan resultere i en forbedring af de økonomiske vilkår både for landbruget og for samfundet som helhed.

Stubkjær Pedersen (CD):

Året 1982 var det år, hvor det igen begyndte at gå lidt frem for dansk landbrug. Det var det år, hvor det gennemsnitlige landbrug gav en indtægtsstigning til landmanden på hele 63 pct. Det betød rent faktisk, at

landmanden nu tjener godt og vel halvdelen af, hvad en arbejdsløs kan få i understøttelse på højeste sats. I snit afkastede landbruget nemlig 68.000 kr. for hele året. 1982 var også det år, hvor der kun blev kundgjort 1.466 tvangsauktioner over danske landbrugsejendomme; i 1981 var tallet 1.607, i 1979, som var et lidt mere normalt år, var tallet 159.

Så kan der naturligvis være nogle, der siger: det er ikke kun i landbruget, der sker alle disse tvangsauktioner, det gælder overalt i erhvervslivet. Ja, det er desværre også rigtigt. Men netop landbrugserhvervet har regeringen og folketinget en ganske særlig pligt til at gøre noget ganske specielt for. Det er nemlig sådan, at mange af de landmænd, der er gået nedenunder og hjem, og mange af dem, der i dag fortsat har meget store problemer – det er jo specielt yngre, meget produktive landmænd – ikke er landmænd, der har disponeret letsindigt, men er landmænd, der bl.a. har disponeret efter, hvad regeringen, folketinget og landbrugsorganisationerne med Landbrugsrådet i spidsen sidst i 1970'erne sagde at de skulle gøre. Dengang blev der jo sagt til danske landmænd: invester alt, hvad I kan, producer alt, hvad I kan; tiden er til det nu. Alene af den grund har regeringen og folketinget i hvert tilfælde en moralsk forpligtelse til at gøre noget specielt for landbruget.

Men skulle man have glemt disse ting, kunne man tage de forretningsmæssige og økonomiske briller på, prøve at se på dansk landbrug som en del af forretningen Danmark. Dansk landbrug nettoeksporterede i 1982 for 33 mia kr. Man bidrog altså til valutakassen med 33 mia kr. Til sammenligning kan man tage skibsværftsindustrien, som ofte støttedmæssigt er blevet blandet sammen med landbrugspolitikken; den nettoeksporterede i 1982 for godt 2 mia kr. imod landbrugets 33 mia kr. Hertil kommer den ikke uvæsentlige ting, at landbrugsproduktionens beskæftigelsesmæssige virkning er arbejde til omkring 230.000 personer; det er dog værd at tage med i en arbejdsløshedstid. Der er altså ikke nogen som helst tvivl om, at landbruget er en særdeles god forretning for Danmark.

Det står også klart, at problemerne i landbruget ikke kun er landbrugets problemer, men i høj grad er samfundets problemer. Derfor fortjener landbrugsministeren ros for, at han med regeringspartierne og landbrugets